

Pazemība un dievbijība

Gudrais Salamans, nākamās paaudzes mācīdams, vairākas reizes runā par dievbijību. Šajā pantā viņš pieliek klāt dievbijībai arī tādu tikumu kā pazemība. Mēģināsim noskaidrot, kas ir dievbijība un pazemība un kāpēc tās ir tik dāsni atalgotas.

Pazemību mūsos var redzēt tad, kad mēs liekam sevi un savas vēlmes kaut kur ļoti dziļi un pakļaujamies augstākai autoritātei. Tomēr mums vienmēr jānošķir īstā pazemība, kad mēs pieņemam Dievu par savu augstāko autoritāti un esam Viņam paklausīgi, no tādas pazemības, kad mēs vienkārši nespējam pārvarēt apstākļus un pieņemam tos tādus, kādi tie ir. Šajā situācijā mēs vienkārši padodamies, domādami, ka tāpat neko nepanāksim. Bet, ja esam pazemīgi Dieva priekšā, mēs atzīstam, ka visa situācija ir Dieva rokās. Tad mēs rīkojamies un pieņemam lēmumus, būdami paklausīgi Dievam. Līdzīgi Jāzepam, kurš bija ļoti nepatīkamos apstākļos: vispirms brāļi pārdeva viņu Ēģiptes verdzībā, viņš nonāca faraona galmā pie sardzes priekšnieka Potifara, tad Potifara sieva viņu apmeloja, un viņš nonāca cietumā. Jāzeps šajos apstākļos ļoti labi parādīja, ko nozīme būt pazemīgam Dieva priekšā, jo visur viņš rādīja sevi kā uzticīgu Dieva kalpu.

PAZEMĪBAS,
proti Dieva
bijības alga IR
BAĢĀTĪBA,
Gods un Dzīvība.

Pamācības 22:4

Kas tad šajā gadījumā ir dievbijība? Par dievbijību mēs Pamācībās lasām daudz vairāk nekā par pazemību. Doma par dievbijību ir saskatāma visā Bībelē. Protams, šeit nav runa par bailēm, kuras paralizē cilvēku un traucē viņam pieņemt lēmumus. Protams, nē! Dievbijības ideja ir daudz dzīlāka.

Bailes Kunga priekšā bieži vien nosaka mūsu rīcību dažādos apstākļos. Tomēr dievbijība nav mūsu dabiska sajūta vai rakstura īpašība. Dievbijība mūsos arī neparādās pēkšņi, kopā ar Jēzus Kristus pieņemšanu par savu Kungu un Glābēju. Bet dievbijība rodas un aug tad, kad aug un stiprinās mūsu personīgās attiecības ar Dievu. Kad mēs iepazīstam, kāds ir Dievs. Kad mēs skaidri redzam reālas svētības dzīvē ar Dievu un reālus lāstus dzīvē bez Dieva. Tad mums rodas bailes – bailes palikt bez Dieva un atgriezties atkal tajā dzīvē, kurā Dievam nebija vietas.

Dievbijība ir ļoti cieši saistīta ar Dieva atziņu. Ja mūs neraksturo dievbijība, tad tā ir viena no pazīmēm, ka mēs Dievu nepazīstam. Bet, ja mēs bīstamies no Kunga, tad arī ticam, ka Viņa Vārds un Viņa griba ir vislabākais mums. Tā Ābrahāms, būdams dievbijīgs, paklausīja Dieva pavēlei un atstāja visu, kas viņam bija, lai dotos uz Dieva apsolīto zemi un dzīvotu tur kā svešnieks.

Pirmās Ķeniņu grāmatas 18. nodaļā ir rakstīts par dievbijīgu cilvēku Obadju, Izraēla ķeniņa Ahaba nama pārvaldnieku. Kad Izebele, ķeniņa sieva no citas tautas, kas kalpo svešiem dieviem, iznīcina Dieva praviešus, Obadja izglābj 100 praviešus (18:4, 13). Lūk, dievbijība! Obadjam nevajag saņemt kādu īpašu pavēli no Dieva, lai saprastu, kā rīkoties. Paslēpjot praviešus, viņš riskē gan ar savu augsto amatu sabiedrībā, gan arī ar savu dzīvību. Bet Obadjam Dieva autoritāte ir augstāka par visu citu, un viņš rīkojas tā, lai patiktu Dievam, nevis ķeniņam. Tā pazemība stāv ļoti tuvu dievbijībai: jo, kad mēs esam pazemīgi, mēs atzīstam Dievu par savu augstāko autoritāti un spējam rīkoties tā, kā Viņš mums pavēlējis savā Vārdā.

Kāpēc tik liels atalgojums ir apsolīts pazemīgiem un dievbijīgiem? Viss ir ļoti vienkārši: bagātība un gods var kļūt par lieliem kārdinājumiem. Lai mēs spētu dzīvot bagātībā un godā un saglabātu dievbijību, mums jābūt ļoti pazemīgiem mūsu Kunga priekšā. Tomēr vislielākā alga ir dzīvība. Ja mēs pazemīgi pieņemam Jēzu par savu Kungu, Dievs mums katram apsola un dāvā mūžīgo dzīvību.

Vasilijs Gredasovs

Betānijas draudzes sludinātājs

